
De Koereiger (*Bubulcus ibis*) inspireerde onze huisdichter Schrijflijster tot een gedicht en een overdenking.

Schrijflijster

Koereiger: Om niet of iets?

Drie koereigers, tenenprikkend in haar zachte rug,
dansen licht op huid en hals.
De koe loopt onverstoord en eet
het gras hoog opgeschoten.

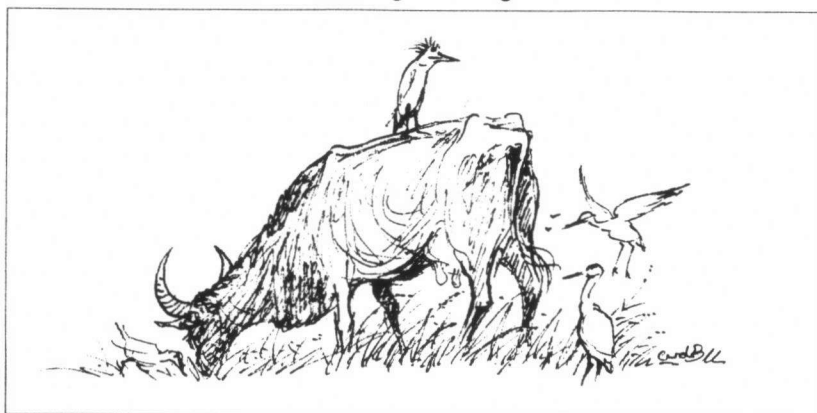
Zij kozen haar met zijn allen
die beweeglijk zoekt naar kost
en sprinkhaan, vlieg en kever verschrikt
opjaagt die zich verraden
hun makkelijke prooi te zijn.

Staat zij hen toe om niemendal
of doet zij stekende vliegen kwaad
met helpers van haar zwaaiende staart.

Misschien noden die verbonden dieren
elkaar zuchtig om insecten
ongewenst en begeerd.

Of zoeken de vogels haar gezelschap
in de wei vol eetbaar leven
omdat zij graag met anderen zijn
om hen te gebruiken.

Geen angstig besef van elkaar
maar voorzichtige saamhorigheid
vol vertrouwen beweegt
dit onderling afhankelijk samenspel
wellicht door eigenbelang om niet.

Koereigers

De Koereiger zoekt het gezelschap van vee om te fourageren op insecten. Vooral runderen en paarden bewegen zich dusdanig in het juiste biotoop, dat de Koereiger optimaal van de opgejaagde insecten kan profiteren. Daarbij gaan zij vaak op de rug en tussen de poten van het vee zitten. Door de wereldwijde verbreiding van de veeteelt gaat het dan ook goed met deze vogels. Ook in ons land komen zij voor. Niet door de uitbreiding van de veeteelt, maar bij de Oostvaardersplassen, waar ook koeien en paarden grazen.

Wat bindt deze dieren? Is het eigenbelang of is hun gedrag juist onbaatzuchtig? Of wederkerig altruïsme (voor wat hoort wat), of misschien zelfs een vorm van symbiose? Wat is hun werkelijkheid en wat speelt er in hun hoofden? Of stoelt hun gedrag op tolerantie, los van ego, ons mensen vreemd en kunnen zij elkaar zo goed velen, omdat zij zich niet aan elkaar storen? Doen zij de dingen wel of niet met het oog er iets voor terug te ontvangen?

Wij zullen het misschien nooit weten, daar dit menselijke begrippen zijn welke niet op dieren van toepassing behoeven te zijn. Het gevaar bestaat in onze pogingen om hun gedrag te verklaren, dat wij de menselijke denkvorm op de dieren overbrengen. Dat leidt altijd tot vooroordelen. Daarom besluit het gedicht met een paradox, welke het antwoord boven het weiland laat hangen.